

tilbagevirkende Kraft, da der ikke kan siges at være ganske de samme Omstændigheder til Stede, idet de paagældende ikke have kunnet have Forventning om for det Finansaar, hvorefter her er Tale, at modtage et saadant Honorar, hvorimod de ganske vist efter den stærke Stigning i Forretninger og de i øvrigt forhaandenværende Omstændigheder kunde have en begrundet Forventning i saa Henseende for næste Finansaar. — Under Nr. 23 vil det ses, at Justitsministeren har stillet et Forslag om Bevilling af 800 Kr. som Honorar til den assistierende Karantænelæge i Kjøbenhavn, hvilket Udvalget ikke har tiltraadt. Grunden dertil er, at Kontn man naturligvis indrømmer, at der, som det gøres gældende i Ministerens Motivering, har paahvilet den paagældende Karantænelæge et betydelig større Arbejde i Efter sommeren under Koleraen i Hamborg end sædvanligt, mener man paa den anden Side, at det vil være urigtigt at komme ind paa det Princip, at naar en Embedsmand eller Statsfunktionær lønnes Aar ud og Aar ind med en ganske vist i dette Tilfælde ret bestyrelse Vøn under den Forudsætning, at der i Reglen ikke er overbøttes meget for ham at varetage, og der saa i Henhold til den Funktion, han er pligtig at udfylde, et enkelt Aar bliver noget mere at bestille, at der saa skulde være Grund til for dette Aar at forhøje hans Vøn. Dette Princip vilde føre til, at man ogsaa skulde nedsætte Lønnen for de Aar, hvor der faktisk intet er at bestille. Denne Art Bestillinger maa lønnes det ene Aar som det andet. Et Aar ville Pengene være let fortjente, et andet Aar ville de maatte være ret hurt fortjente, men man kan ikke finde det rigtigt at gøre en saadan Afvigelse for et enkelt Aar, hvor der ikke har paahvilet Karantænelægen eller hans Assistent noget Arbejde ud over, hvad der laa i vedkommendes Embedstjeneste. — Under Nr. 24 tiltræder Udvalget et Forslag af Justitsministeren om et Honorar paa 800 Kr. for Udarbejdelsen af Tegninger til en Udvidelse af Sindsfygeanstalten ved Bordingborg, men Udvalget finder dog, som det vil ses af Betænkningen, Anledning til at udtale, at Arbejdet som disse burde kunne være forudsætte, da Finanslovsforslaget blev afsluttet, og man altsaa ikke i og for sig kan finde det rigtigt, at der er søgt Efterbevilling paa et Beløb som dette, og endvidere finder man Anledning til at udtale, at den Plan til en Omordning af Anstaltens Forhold, det vil sige en ret betydelig Udvidelse af Anstalten, som ligger bag det Arbejde, her er udført, som nærmere skulde begrunde det, kan Udvalget paa ingen Maade binde

sig til at ville acceptere, naar den en Gang fremkommer i fuldstændig Forslagsform. Paa nærværende Tidspunkt skal jeg ikke komme ind paa nærmere at drøfte denne Plan. Man kan ikke anfse den for hensigtsmæssig, men man tager kun dette Forbehold, som hele Udvalget har været enig om. — Under Nr. 27 og 28 er der Tale om ministerielle og Kontorudgifter. Denne Kontostiger ganske overordentlig stærkt. Naar man sammenligner de Beløb, der ere bevilgede dertil paa Finansloven og Tillægsbevillingsloven for 1891—1892, med, hvad der dels er bevilget, dels paa denne Tillægsbevillingslov søges bevilges for 1892—1893, vil det vise sig, at Beløbet for 1891—1892 er 28,782 Kr., men for 1892—1893 39,045 Kr. Det er jo en meget betydelig Stigning, som Udvalget finder det rigtigt under en eller anden Form at holde igen paa. Man har for det første ment at burde nedsætte Kontoen med 2,000 Kr., som svarer til Nedsættelsen paa Finansloven af samme Konto, og samtidig at burde udtale, at man gerne vil tage nogen Reservation over for den stærke Udvidelse af Kommissionernes Antal, som man er kommen ind paa i de senere Aar. Udvalget anser det i det hele taget ikke for rigtigt, at man, for saa vidt Nedsættelsen af en saadan Kommission kunde været forudset, hvilket i Reglen vil være Tilfældet, i saa god Tid, at Bevilling kunde være søgt, nedsætter Kommissionen uden forudgaaet Samtykke og saa søger Efterbevilling. Jeg vil selvfølgelig her ikke udtale nogen Dom om de enkelte Kommissioner, hvilke de Rejser ere, hvortil Pengene ere anvendte — det vil kunne ses af Anmærkningerne — men jeg vil kun sige, at det, at Rejsernes Antal tiltager i saa overordentlig Grad, kan ikke anses for heldigt fra Folketingets Synspunkt. Under tiden kan det være nødvendigt at nedsætte saadanne Kommissioner, og da vil Folketinget ikke nægte Bevilling dertil, men under tiden kunne saadanne Kommissioner i og for sig ikke anses for hensigtsmæssige, og under tiden vil man derved paa en uheldig Maade binde Rigsdagen. I alt Fald maa det ønskes, at Rigsdagen saa vidt muligt faar Lejlighed til at overveje Sagen. Jeg skal tilføje, at disse Bemærkninger naturligvis kun gælde for de Kommissioner, der fremtidig maatte blive besluttet nedsatte. Af lignende Grunde fremkommer Udvalgets Stilling til Nr. 28, der angaar den samme Konto. Denne Del af Kontoen er i lige saa stærk Stigning, og man har ment at burde holde Kontoen ned ved at nægte det Beløb, hvormed man har foreslaaet den ned-